

Omdat het kán

Vanavond, net vóór het achtuurjournaal, keek ik met een half oog (ik, multitasking zoals vaak rond dat tijdstip, zette tegelijkertijd een vette koekenpan in het afwaswater) naar het tv scherm. Ik zag een vrouw rennen in een kort tennisrokje waar iets vreemds aan was. De belichting van die vrouw was nogal wazig. Als ik beter kijk zie ik dat ze niet meer de jongste is. Versleten benen, hoog in de rug en in haar korte tennisrokje, hippe hielsokjes en een quasi wild, blond/grijsachtig meisjesachtig kapsel doet ze me denken aan een overjarige Barbie.

Iets later in de scene staat de vrouw driftig met een afstandsbediening voor een tv-toestel te zwaaien. Ze wil tennisuitslagen volgen, dat lukt haar niet, daarom zet het geluid steeds harder.

Dan klinkt op de achtergrond een diepe, vermanende mannenstem:

‘Doe niet zo oud!’

Mevrouw moet gewoon meteen naar Schoonenberg, de hoorspecialist die Al 90 jaar hooroplossingen verkoopt waar mensen écht iets aan hebben, zeggen ze zelf. Ze hebben zelfs gehoorapparaatjes zo klein dat je ze niet eens ziet. Oud is fout!

Een uurtje later lees ik op internet dat één op de zes werknemers een psychische aandoening heeft, vaak in stilte. Nee, ze praten er niet over, want huuuuu... als de werkgever en collega's erachter komen zijn ze hun baan niet meer zeker. Psychische problemen verdwijnen niet door erover te zwijgen, integendeel.

Maar ja, ook psychische problemen zijn helemaal fout

Ineens dacht ik terug aan mijn middelbareschooltijd op een school voor kinderen met lichamelijke beperkingen. Mijn vriendinnen en ik spraken uren en dagen, ruzieden en piekerden over hoe we zó konden gaan zitten dat niemand meteen al zag dat ‘we iets hadden’. Met niemand bedoelden we natuurlijk jongens. Katrien, beeldschoon, met een onbekende zenuwkwaal hoefde alleen maar haar mond niet open te doen. Haar stem bibberde erg, verder was ze helemaal goed. Alice, beetje softenon, moest het stompje van haar ontbrekende arm strak achter haar rug klemmen en niemand die iets zag. Els en Marga hadden alleen kinderverlamming aan één been. Ach, kwestie van de juiste spijkerbroek en het goede been over het verlamde been slaan en dan waren ze ook gewoon.

Maar ik, rolstoel, beugels en een scheve rug, ik was niet ‘gewoon’ of goed te maken.

‘Ook als jij in een gewone stoel zit zie je ‘het’ meteen’, aldus mijn vriendinnen.

Ik was helemaal fout. Ik stond bij voorbaat 1-0 achter.

Later, ja later, zou alles beter worden zei juffrouw Liesbeth. ‘Dan geven jullie er niks meer om.’

Later werd het alleen maar erger.

Mijn buurmeisje van zeventien maakt elke dag minstens drie selfies. Sinds ze een iPhone 10 heeft is ze erg tevreden over haar gezicht. Dat type werkt een selfie automatisch een beetje bij qua kleur, vorm van de neus, ogen en kaaklijn. Toen ze zichzelf onlangs kritisch in de badkamerspiegel bekeek schrok ze, ze ontdekte dat haar neus in de spiegel toch anders is dan die op haar laatste selfies. En niet in gunstige zin.

Ramona wil, nee móet nu een nosejob! Liefst nog vóór haar achttiende. Het moet omdat het kán.

Later, oh later...Ik houd mijn hart vast.

Amsterdam, 5 sept. 2019

Petra Jorissen